

हरिः ओं ॥

अहं रुद्रेभीर्वसुबिश्चराम्यहमादितैरुत विश्वदेवैः

अहं मित्रा वरुणोभाबि भर्म्यहमिन्द्राग्नी अहमश्विनोभा ॥ १ ॥

अहं सोममा हनसं भिभर्म्यहं त्वष्टारमुत पूषणं भगम्।

अहं दधमि द्रविणं हविष्म ते सुप्राव्ये ये ये यजमानाय सुन्चते। । २

॥

अहं रष्ट्रीसंगमनी वसुनां चीकितुषी प्रथमा यज्ञीयानां।

तां मा देवा व्यदधुः पुरुताभूरिस्थात्रां भूर्यावेशयन्तिम् ॥ ३ ॥

मयासो अन्नमत्तियोविपश्यति यः प्राणितिय ईंशृणोत्युक्तम्।

अमंतवोमांत उपक्षीयन्ति शृधि श्रुद्विवन्ते वदामि ॥ ४ ॥

अहमेव स्वयमिदं वदामि जुष्टं देवेभिरुत मानुषेभिः।

यं कामये तंतमुग्रं कृणोमि तं ब्रह्माणं तमृषिं तं सुमेधाम् ॥ ५ ॥

अहं रुद्राय धनुरातनोमि ब्रह्मद्विषे शरवे हंतवा उ।

अहं जनाय समदं कृणोम्यहं द्यावा पृथिवी अविवेश। । ६ ॥

अहं स्यवे पितरमस्य मूर्धन्मम योनिरप्स्वमत्तः समुद्रे।

ततो वितिष्ठेभुवनानु विश्वो तामूंध्यांवर्ष्मणोपस्पृशामि ॥ ७ ॥

अहमेव वात इव प्रवाम्यारभमाना भुवनानि विश्वा।

परो दिवा पर ऐना पृथिवै तावती महिना संबभूव ॥ ८ ॥

इत्यंभृणीसूक्तं संपूर्णम्